

MARY KUBICA

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MINDEN HÁZASSÁG
TITKOKAT REJT...

A HÁRMADIK

A NETFLIX-en is várható!

*fine
selection*

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

M A R Y K U B I C A

A
HARMADIK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Michelle-nek és Sarának

SADIE

VALAMI NEM STIMMEL A HÁZZAL. Valami, ami nem hagy nyugodni, és kellemetlenül érzem magam miatta, bár fogalmam sincs, mi lehet az. Látszólag tökéletesen idilli: szürke, hatalmas fedett verandával, ami olyan széles, mint maga a ház. Nagy, négyszögletes vidéki ház, sorba rendezett ablakokkal. Szerintem szemet gyönyörködtetően szimmetrikus. Maga az utca is elbűvölő, lejtős és fákkal teli: mind-egyik ház pont olyan szép és gondozott, mint a többi.

A felszínen semmi olyasmi nincs, ami ne tetszene az embernek. Nekem viszont több eszem van annál, mintsem hogy látszatra ítélek. Az sem segít, hogy az időjárás is éppolyan szürke, mint a ház. Ha sütne a nap, talán másképp éreznék.

– Az lesz – mondom Willnek, miközben rámutatok a házra, mert éppen ugyanolyan, mint a képen, amit Will kapott az ingatlankezelőtől. Múlt héten elrepült Portlandbe, hogy elintézzze a hivatalos papírokat. Aztán visszajött, hogy együtt eljöhessünk ide kocsival. Akkor nem volt ideje megnézni a házat.

Will megáll az autóval, és üresbe kapcsol. Mindketten ugyanabban a pillanatban hajolunk előre, hogy szemügyre vegyük, ahogyan

a hátsó ülésen a fiúk is. Eleinte senki sem szólal meg, aztán Tate kiböki, hogy ez a ház óriási – úgy megnyomva az „ó” betűt, ahogyan a hétévesek szokták nyújtani a szavak elejét –, Will pedig elneveti magát, mert örül neki, hogy rajta kívül más is látja az előnyét annak, hogy Maine-be költözünk.

A ház tulajdonképpen nem óriási, ám egy száztíz négyzetméteres társasházi lakáshoz képest mégis az, pláne így, hogy saját kertje is van. Tate-nek még sohasem volt saját kertje.

Will óvatosan rálép a gázra, hogy felkanyarodjon a kocsifeljáróra. Amint leparkol, kiszállunk – van, aki lassabban, van, aki gyorsabban, bár a kutyák a leggyorsabbak –, és kinyújtóztatjuk a lábunkat. Ha másért nem is vagyunk hálásak, azért igen, hogy a hosszú útnak vége. A kinti levegő más, mint amihez hozzászoktam: keveredik benne a nedves föld, a sós óceán és a fák illata. Egyáltalán nincs otthonillata. Nem tetszik, hogy ennyire csendes az utca. Kísérteties, nyugtalanító csend ez, amiről rögtön eszembe jut a következtetés, hogy a nagy számok biztonságot nyújtanak. Hogy ahol sokan vannak, ott kisebb valószínűséggel történnek rossz dolgok. Hogy csupán tévhit, hogy a vidéki élet jobb és biztonságosabb, mint a városi. Ez egész egyszerűen nem igaz, ha figyelembe vesszük a városlakók számának aránytalanságát és a vidéki egészségügyi ellátórendszer problémáit.

Nézem, ahogy Will megközelíti a veranda lépcsőjét. Mellette kocognak a kutyák, ügyet sem vetve rá. Will nem vonakodik úgy, mint én. Inkább büszkén lépdel, mintsem sétál, mert alig várja, hogy bemenjen és megnézze a dolgokat. Neheztelek emiatt, mert én nem is akartam jönni.

A lépcső aljánál megáll. Csak ekkor veszi észre, hogy még mindig a kocsinál állok, el sem indultam.

– Minden rendben? – kérdezi felém fordulva.

Nem válaszolok, mert nem vagyok biztos benne, hogy minden
rendben.

Tate elcsörtet Will után, a tizennégy éves Otto viszont körülöttem
lebzsel, szintén hezitál. Mindig is annyira hasonlított rám!

– Sadie, jössz? – kérdezi ezúttal másképp Will. Azt mondja, hogy
hideg van kint, amit észre sem vettem, mert más dolgokra figyeltem.
Például arra, hogy a ház körül olyan magasra nőttek a fák, hogy elta-
karják a fényt. És hogy milyen veszélyesen csúszhat ez a lejtős utca,
amikor havazik. A domb tetején egy férfi áll a gyepen, gereblyével a
kezeiben. Abbahagyta a gereblyézést, és most a nyakát nyújtogatva
figyel, szerintem engem. Felemelem a kezemet, hogy integessek neki,
mert az olyan jószomszédos dolog. Nem integet vissza. Csak elfor-
dul, és folytatja a gereblyézést. Ismét Willre emelem a tekintetemet,
aki nem szól semmit a férfiről. Pedig biztosan ő is ugyanúgy látta.

– Gyere – mondja inkább, aztán Tate-tel együtt felmegy a lép-
csőn. – Menjünk be!

A bejárati ajtónál Will benyúl a zsebébe a kulcsokért. Először be-
kopog, de nem várja meg, hogy beengedik-e. Amint Will kinyitja az
ajtót, Otto is elindul, engem hátrahagyva. Én is megyek, mert nem
akarok egyedül maradni idekint.

Odabent látjuk, hogy a ház régi. Mahagóni lambéria, súlyos füg-
gönyök, bádogplafon, barna és mélyzöld falak. Dohos szag terjeng.
Sötétség és sivárság honol idebent. A bejáratnál összezsúfolódva vesz-
szük szemügyre a házat. Hagyományos elrendezésű, különálló helyi-
ségekkel. A bútorzat hivatalos és barátságtalan.

Az én figyelmemet lekötik az étkezőasztal faragott lábai. Meg a
rajta álló patinás gyertyatartó. És a sárguló kárpit a székeken. A lép-
cső tetején álló lányt alig látom meg. Ha nem érzékelem azt a kis
mozgást a szemem sarkából, talán sohasem veszem észre. De ott

áll, feketébe öltözve és komoran. Fekete farmerben, fekete pólóban, mezítláb. A haja is hosszú, fekete, frufruja pedig ferdén belelóg az arcába. Vastagon kihúzta fekete ceruzával a szemét. Minden fekete rajta, leszámítva a fehér feliratot a pólóján, amin az áll, hogy „I want to die”. Az orrából középen piercing lóg. A bőre – minden mással éles kontrasztban – fehér, sápadt, kísértetszerű. És vékony.

Tate is látja, úgyhogy Will mellől átjön hozzám, és mögém bújva belefúrja az arcocskáját a ruhámba. Nem vall rá a félelem. Én sem szoktam félni, mégis nagyon jól tudom, hogy most feláll a szőr a hátamon.

– Helló! – szólalok meg erőtlenül.

Már Will is látja. Ránéz és a nevéen szólítja. Elindul felé a lépcsőn, ami úgy recseg a talpa alatt, mintha tiltakozna az érkezésünk ellen.

– Imogen – mondja tárt karokkal várakozva. Arra számítok, hogy a lány odamegy, és elfogadja az ölelést. De nem teszi, mert tizenhat éves, és egy olyan férfi áll előtte, akit alig ismer. Nem tudom hibáztatni érte. Mégsem egy sötéten mélabús lányra számítottam, amikor megtudtuk, hogy egy gyermek gyámjai lettünk.

A lány halkán, ám maró hangon szólal meg. Még csak fel sem emeli a hangját, mert nincs rá szüksége. Ez a fojtott hang sokkal nyugtalanítóbb, mintha ordítana.

– Takarodj tőlem a picsába!

Lesújtó pillantással néz le a korlát mögül. Önkéntelenül a hátam mögé nyúlok, hogy befogjam Tate fülét. Will megtorpan. Leereszti a karját. Ő már látta a lányt, éppen a múlt héten, amikor eljött, hogy találkozzon az ingatlankezelővel. Akkor írta alá a papírokat, és került birtokába a lány is, bár a megállapodás szerint baráti felügyelet alatt volt, amíg Will, én és a fiúk ide nem utaztunk.

– Miért kellett idejönnötök? – kérdezi a lány haragosan.

Will megpróbálja elmagyarázni neki. Egyszerű a válasz, hiszen ha mi nem lennénk, akkor valószínűleg bekerült volna a nevelőszülői rendszerbe, amíg be nem tölti a tizennyolcat, hacsak nem nyilvánítják önállóvá, ami az ő korában valószínűtlen. De nem választ akar. Elfordul Willtől, és eltűnik az egyik emeleti szobában, ahol halljuk, hogy dühösen matatni kezd. Will elindul utána.

– Adj neki időt – javaslom, és Will megfogadja.

Ez a lány nem ugyanaz a gyermek, akit Will mutatott nekünk a fényképen. Ott egy gondtalan, szeplős, barna hajú kislányt láttunk, aki nagyjából hatéves lehet. Ez a lány más, sok mindenben megváltozott. Az idő nem bánt vele kegyesen. Együtt jár a házzal: egy újabb dolog, ami a végrendelet szerint ránk maradt a házzal meg a családi ereklyékkel. Tizenhat éves, csaknem képes rá, hogy a saját lábára álljon – próbáltam felhozni ezt az érvet, hiszen biztos van olyan barátja vagy valami ismerőse, aki befogadná tizennyolc éves koráig –, ám Will nemet mondott. Így, hogy Alice meghalt, csak mi maradtunk neki, az egyetlen rokonai, habár én csak most találkozom vele először. *A családjával kell lennie* – mondta nekem akkor Will. Csupán néhány napja, de mintha hetekkel ezelőtt történt volna. *Egy családdal, ahol szeretik és gondoskodnak róla. Teljesen egyedül van, Sadie.* Ekkor léptek működésbe az anyai ösztöneim. Elgondolkodtam ezen az elárvult gyermekén, aki teljesen egyedül van a világban, és rajtunk kívül nincs senkije.

Én nem akartam idejönni. Azt mondtam, hogy neki kellene hozzánk jönni. De annyi minden mást is figyelembe kellett vennünk, hogy a fenntartásaim ellenére mégis eljöttünk.

Most pedig azon töprengök – már nem először a héten –, hogy milyen katasztrofális hatással fog járni mindez a családukra nézve. Képtelenség, hogy egy olyan új kezdet legyen, amilyennek Will elszántan hiszi.

SADIE

Hét héttel később...

SZIRÉNA HANGJÁRA RIADTUNK FEL az éjszaka közepén. Hallottam a vijjogását. Láttam a hálószoba ablakán beáradó vakító fényeket, Will pedig felkapta a szemüvegét az éjjeliszekrényről, és felvette, miközben hirtelen felült az ágyban.

– Mi az? – kérdezte lélegzet-visszafojtva és összezavarodva. Mondtam neki, hogy sziréna. Csendben ültünk egy kis ideig, és hallgattuk, ahogy a vijjogás távolodik. Elhalkult, de nem némult el teljesen. Még mindig hallottuk, ahogy megállt valahol itt, az utcánkban.

– Szerinted mi történhetett? – érdeklődött Will. Eszembe jutott a tőlünk néhány háznyira lakó idős pár: a férfi kerekesszékekben tologatta az utcán a feleségét, pedig ő maga is alig tudott járni. Mindketten ősz hajúak, ráncosak, a férfi pedig olyan görnyedt, mint a Notre Dame-i toronyőr. Mindig olyan kimerültnek láttam, mintha inkább a feleségének kellene őt tolnia. Nem segített a helyzeten, hogy az utcánk meredeken lejt az óceán felé.

– Nilssonék – mondtuk ki Will-lel kórusban. Ha hiányzott az empátia a hangunkból, csupán azért, mert az ember erre számít az időséknél. Megsérülnek, megbetegszenek; meghalnak.

– Mennyi az idő? – kérdeztem Willtől, ő viszont már visszarakta a szemüvegét az éjjeliszekrényre.

– Nem tudom – bújt hozzám a derekamat átölelve, én pedig éreztem, hogy a testem reflexből elhúzódik tőle.

Így aludtunk el, teljesen megfeledkezve a szirénáról, ami felvert bennünket álmunkból.

Reggel lezuhanyozom és felöltözöm. Még mindig fáradt vagyok a nyugtalan éjszakától. A fiúk a konyhában vannak, reggeliznek. Halom a felbolydulást odalent, miközben kelletlenül kilépek a hálószobából. Idegennek érzem magam a házban Imogen miatt. Mert Imogen tudja a módját annak, hogy még ennyi idő után is nem szívesen látott vendégnek érezzük magunkat.

Elindulok a folyosón. Imogen ajtaja résnyre nyitva. Odabent van, amit furcsának találok, hiszen sohasem hagyja nyitva, amikor bent van. Nem tudja, hogy nyitva maradt, én pedig a folyosóról nézem őt. Háttal nekem, a tükörhöz hajolva, éppen fekete ceruzával húzza ki a szemét.

Bekukucskálok a résen Imogen szobájába. A falak sötétek, tele vannak olyan művészek és zenekarok posztereivel, akik nagyon úgy festenek, mint ő: hosszú, fekete haj, fekete szemek, csupa feketébe öltözve. Fekete fátyolszerű anyag lóg az ágya fölött, amolyan baldachinféle-ség. Az ágy vetetlen, a földön egy sötétszürke túráncolt paplan hever. A sötétítő függöny jól behúzza, hogy kívül tartsa a fényt. Eszembe jutnak a vámpírok.

Imogen végez a szemsminkkel. Rácsapja a kupakot a szemceruzára, s túl gyorsan fordul meg ahhoz, hogy esélyem legyen fedezékbe vonulni.

– Mi a faszt akarsz?

A dühös és közönséges kérdéstől eláll a lélegzetem. Nem is tudom, miért. Nem ez az első eset, hogy így beszél velem. Az ember azt hinné, ennyi idő alatt hozzá lehet szokni. Imogen olyan gyorsan rohan oda az ajtóhoz, hogy először azt hiszem, meg fog ütni, amire sohasem volt ugyan példa, de a tempójából és az arckifejezéséből ítélve felmerül bennem, hogy most talán lehet. Önkéntelenül össze-rezzenek és meghátrálok, ő viszont csak bevágja előttem az ajtót. Hálás vagyok, amiért csupán rám csapta ahelyett, hogy megütött volna. Két centivel az orrom előtt vágódik be az ajtó.

Zakatom a szívem. A folyosón állok, levegőért kapkodva. Megköszö-rülöm a torkomat, próbálok magamhoz térni a sokk után. Közelebb lépve bekopogok hozzá.

– Mindjárt indulok a komphoz. Ha akarsz, hogy elvigyelek...

Tudom, hogy nem fogja elfogadni a felajánlásomat. Gyűlölöm, hogy milyen zaklatottan cseng a hangom. Imogen még csak nem is válaszol.

Sarkon fordulok, és elindulok lefelé a reggeli illatát követve. Will a tűzhelynél áll, amikor leérek. Kötényben palacsintát forgat, miközben éppen egy dalt énekel valamelyik tinglitangli CD-ről azok közül, amikért Tate odavan, és túl vidámak így reggel negyed nyolckor.

– Jól vagy? – kérdezi megtorpanva, amikor meglát.

– Jól – felelem nyüzött hangon.

A kutyák Will lábánál sündörögnek abban reménykedve, hátha leejt valamit. A kutyák nagyok, a konyha pedig kicsi. Nem férünk

itt el négyen, hatan meg pláne nem. Magamhoz hívom a kutyákat, és kiküldöm őket a hátsó kertbe játszani.

Will rám mosolyog, amikor visszajövök, és felém nyújt egy tányért. Csak egy kávéért kérek, és szólok Ottónak, hogy siessen, fejezze be a reggelit. A konyhaasztalnál ülve görnyed a palacsintája fölé: még a vállát is behúzza, mert kicsinek akar látszani. Aggaszt, hogy milyen kevés az önbizalma, bár győzködöm magamat, hogy ez normális egy tizenégy évesnél. Minden gyermek keresztülmegy ezen, de azért el-töprengek rajta, hogy valóban így van-e.

Imogen átcsörtet a konyhán. Lyukak tátongnak a fekete farme-rén a combjánál és a térdénél. Fekete acélbetétes bakancs van rajta, csaknem ötcentis sarokkal. Még anélkül is magasabb nálam. Holló-koponyák lengedeznek a fülében. A pólóján az áll, hogy: „A normá-lis emberek szarok.” Tate az asztalnál ülve igyekszik kibetűzni, mint Imogen összes trágár pólófeliratát. Jól tud olvasni, de a lány nem marad elég sokáig egy helyben ahhoz, hogy Tate rendesen lássa. Imo-gen feltépi az egyik konyhaszekrényt, szemügyre veszi a tartalmát, aztán bevágja az ajtaját.

– Mit keresel? – érdeklődik Will, aki mindig mindenkinek örömet szeretne szerezni, de Imogen éppen ekkor találja meg a választ egy Kit-Kat szelet formájában, fel is tépi a csomagolását, hogy beleharapjon.

– Csináltam reggelit – ajánlkozik Will, de Imogen végignéz az asz-talon a kék szemével, és amikor meglátja Otto és Tate mellett a har-madik, neki szánt, érintetlen terítéket, csak ennyit mond:

– Jó neked.

Azzal hátat fordít és kimegy a konyhából. Halljuk, ahogy a bakan-csával tapossa a fapadlót. Halljuk, ahogy nyílik és csukódik a bejárati ajtó. Én csak most tudok fellelegezni, hogy már nincs itt.

Töltök magamnak egy kávé az utazóbögrémben, majd erőt veszek magamon, hogy Will előtt átnyúlva összeszedjem a holmijaimat: a kulcsosomómat és a táskámat a konyhapultról, ami épphogy kartávolságon kívül esik. Will közel hajol, hogy adjon egy búcsúcsókot. Nem direkt csinálom, de röpké hezitálás után kitérek előle.

– Jól vagy? – kérdezi ismét fürkészve, én pedig hirtelen jött émelységre fogom a habozásomat. Ez nem is teljesen valótlan. Már hónapok teltek el az affér óta, mégis smirglinek érzem a kezét, amikor hozzám ér, és közben eszembe jut, hogy vajon hol járt előtte az a kéz.

Egy új kezdet – mondta. Ez volt az egyik ok a sok közül, amiért itt találtuk magunkat ebben a maine-i házban. Will egyetlen testvéréé, Alice-é volt, aki meghalt. Alice évek óta fibromyalgiában szenvedett, és úgy döntött, hogy véget vet az életének, mielőtt teljesen eluralkodnának rajta a tünetek. A fibromyalgia rendkívül fájdalmas betegség. Szétárad az egész testben, és gyakran olyan kimerültséggel, fáradtsággal jár, ami lehetetlenné tesz mindent. Abból, amit láttam és hallottam, úgy tudom, nagyon erőteljes a fájdalom – olykor szúr, máskor lüktet –, és reggel rosszabb, mint a nap későbbi szakaszában, de sohasem múlik el teljesen. Láthatatlan betegség ez, hiszen a fájdalmat senki sem látja. Mégis erőtlenné teszi az embert.

Alice csak egy dolgot tudott tenni a fájdalom és a kimerültség ellen: felmenni a padlásra egy sámlival és egy kötéllel. Előtte viszont találkozott egy ügyvéddel, hogy előkészítse a végrendeletét, amiben Willre hagyta a házat és mindent, ami benne van. A gyermekét is Willre hagyta.

A tizenhat éves Imogenről csak isten tudja, mivel tölti a napjait. Feltehetően iskolába járással, legalábbis a nap egy részét, mert csak néha hívnak fel minket hiányzás miatt. De hogy mit művel a nap további részében, nem tudom. Ha Will vagy én megkérdezzük tőle, akkor

vagy levegőnek néz, vagy valami szellemességgel vág vissza: azzal, hogy bűnt üldöz, világbékéért kampányol, vagy *kibaszott* bálnákat ment. Ez a jelző az egyik kedvenc szava. Gyakran használja.

Az öngyilkosság gyakran kelt olyan érzéseket az itt maradókban, mint a düh, a neheztelés, a visszautasítottság, az elhagyatottság, és tele lehetnek haraggal. Próbálok megértő lenni. Egyre nehezebb.

Will és Alice gyermekkorukban közel álltak egymáshoz, ám az évek alatt eltávolodtak. Willnek megrázkódtatást jelentett Alice halála, de nem gyászolt szó szerint. Szerintem leginkább büntudattal küszködött azért, mert nem tartotta vele eléggé a kapcsolatot, nem volt jelen Imogen életében, és sohasem mérte föl Alice betegségének súlyát. Will úgy érzi, hogy csalódást okozott nekik.

Amikor először tudomást szereztem az örökségről, azt javasoltam Willnek, hogy adjuk el a házat, és hozzuk el Imogent Chicagóba, lakjon velünk. Ám a Chicagóban történtek után – nemcsak a viszony, hanem az egész, *minden* után – ez volt a lehetőségünk az új kezdetre, a tiszta lapra. Legalábbis Will ezt mondta.

Még két hónapja sem vagyunk itt, így még továbbra is csak ismerkedünk a helyzettel, bár mindketten gyorsan találtunk állást. Will adjunktusként dolgozik, humánökológiát tanít heti kétszer, olyankor elmegy a szigetről.

Nekem pedig, a sziget összesen két orvosának egyikeként gyakorlatilag fizettek, hogy idejőjjenek.

Végül adok neki egy szájra pusztit, mielőtt indulnék.

– Este találkozunk – mondom, aztán megint rászólok Ottóra, hogy siessen, különben el fogunk késni. Fogom a holmimat, és jellezem a gyerekeknek, hogy a kocsiban várom. – Kapsz két percet – teszem hozzá. Tudom, hogy a két percet ötre vagy hatra fogja nyújtani, mint mindig.

Indulás előtt adok egy búcsúpuszt a kis Tate-nek, aki a székre állva átöleli a nyakamat a ragacsos kezecskéjével.

– Szeretlek, anyuci – kiabálja bele a fülembe. Valahol mélyen megdobbán a szívem, mert tudom, hogy egyikük legalább még szeret.

Az autóm Will négyajtósa mellett áll a kocsifeljárón. Garázs is tartozik ugyan a házhoz, de tele van dobozokkal, amiket még ki kell pakolnunk.

Hideg a kocsim, amikor odaérek hozzá. Vékony réteg zúzmara fagyott az ablakokra éjszaka. Megnyomom a központi zár nyitógombját a távirányítón, mire felvillannak a fényszórók, és belül felkapcsol a lámpa.

A kilincsért nyúlok, de mielőtt kinyithatnám az ajtót, megpillantok valamit az ablakon, amitől megtorpanok. Vonalak mélyednek a zúzmarába a vezetőoldali üvegen. Már olvadni kezdtek a reggeli napfényben, kissé elmosódott a szélük. De attól még ott vannak. Közlebb lépek. Már látom, hogy egyáltalán nem is vonalak azok, hanem betűket rajzoltak a fagyos ablakra, mindössze két szót: *dögölj meg*.

A szám elé kapom a kezemet. Nem kell túl sokat töprengenem, hogy ki hagyta ezt az üzenetet. Imogen nem akarja, hogy itt legyünk. Azt akarja, hogy elmenjünk.

Igyekeztem megértő lenni, mert szörnyű lehet neki ez a helyzet. A feje tetejére állt az élete. Elvesztette az édesanyját, most pedig olyan emberekkel kell osztoznia az otthonán, akiket nem is ismer. Ez viszont nem indokolja, hogy megfenyegessen. Imogen ugyanis nem válogatja meg a szavait. Egyszerűen kimondja, amit gondol. Azt akarja, hogy dögöljek meg.

Visszafordulva felmegyek a veranda lépcsőjén, beszólok az ajtón Willnek.

– Mi az? – kérdezi, amikor kijön a konyhából. – Elfelejtettél valamit? – fürkészi oldalra biccentett fejjel a kulcsomómat, a táskámat és a kávémat. Nem felejtettem el semmit.

– Ezt látnod kell – suttogom úgy, hogy a srácok ne hallják.

Will mezítláb követ kifelé az ajtón, pedig keservesen hideg a beton. Háromlépésnyi távolságból rámutatok a kocsi, vagyis a fagyos ablakra rajzolt szavakra.

– Látod? – nézek rá Willre. Látja. Ennyit meg tudok állapítani az arcáról, ahogy az enyémet tükrözve azonnal kiül rá az aggodalom.

– Francba – válaszolja, mert hozzám hasonlóan ő is tudja, ki csinálta. – Beszélek vele.

– És az segíteni fog?

Az elmúlt hetekben sokszor beszélünk Imogennel. Megvitattuk, hogy milyen szavakat használ, főleg Tate jelenlétében; a takarodó szükségességét; és egyebeket is. Habár a beszélünk Imogen*hez* sokkal helytállóbb kifejezés lenne ahelyett, hogy beszélünk *vele*, mert ami közöttünk zajlik, az nem beszélgetés. Hanem előadás. Imogen áll, miközben Will vagy én beszélünk. Talán figyel is. Ritkán válaszol. Semmit sem vesz komolyan, aztán otthagya.

Will halkán szólal meg.

– Nem tudjuk biztosra, hogy ő csinálta-e – veti fel az ötletet, amibe inkább nem gondolnék bele. – Nem lehet, hogy valaki Ottónak hagyta ezt az üzenetet?

– Szerinted valaki halálos fenyegetést hagyott az ablakomon egy tizenéves gyermek számára? – kérdezem, mintha Will valahogyan félreértette volna a „dögölj meg” kifejezés jelentését.

– Előfordulhat, nem?

– Nem – felelem, pedig tudom, hogy mégis. Több meggyőződéssel válaszolok, mint amennyit érzek, mert nem akarom elhinni. – Soha

többé – tiltakozom. – Minden ilyesmit magunk mögött hagyunk, amikor elköltöztünk.

De valóban? Egyáltalán nem esik kívül a lehetőségek skáláján, hogy valaki Ottóval gonoszcodik. Hogy valaki bántja. Megtörtént már. Megtörténhet újra.

– Talán ki kellene hívnunk a rendőrséget – vetem fel Willnek.

– Addig ne, ameddig nem tudjuk, ki csinálta – rázza a fejét Will. – Ha Imogen volt az, akkor tényleg elég okunk lenne kihívni a rendőrséget? Ő csak egy dühös kislány, Sadie. Gyászol, kirohanásai vannak. Soha nem tenne semmi olyat, amivel bármelyikünknek is ártana.

– Tényleg nem? – kérdezek vissza, mert sokkal kevésbé vagyok biztos ebben, mint Will. Imogen újabb feszültségforrássá vált a házasságunkban. Ő és Will vérrokonok: ez olyan kapcsolatot jelent, ami velem nincs meg.

Will nem válaszol, ezért folytatom.

– Nem számít, kinek szánták, Will. Ez attól még egy *halálos* fenyegetés. Nagyon komoly dolog.

– Tudom, tudom – pillant hátra a vállá fölé, hogy Otto nem indult-e el kifelé. – De ha bevonjuk a rendőrséget, akkor felhívjuk a figyelmet Ottóra – folytatja Will gyorsan. – Ami nem lenne jó. Másképp néznének rá a többiek, ha eddig nem tették. Esélye sem lenne. Hadd hívjam fel előbb az iskolát! Beszélek a tanárával és az igazgatóval, hogy Ottónak biztosan nincs-e problémája valakivel. Tudom, hogy aggódsz. – Ellágyul a hangja, felém nyúl, és nyugtatólag megsimogatja a karomat. – Én is aggódom. De nem tehetnénk meg ezt, mielőtt kihívjuk a rendőrséget? És beszélhetnék legalább Imogenel, mielőtt csak úgy feltételeznénk, hogy ő volt?

Tipikus Will. Mindig ő képviseli a házasságunkban a józan ész.

– Jó – adom meg magam, mert belátom, talán igaza van. Ki nem állhatom a gondolatot, hogy Ottót kiközösíthették az új iskolában, és így bánthatják.

Ugyanakkor annak a gondolatát is utálom, hogy Imogen mennyire ellenséges velünk. Úgy kell a végére járnunk ennek, hogy ne rontsunk a helyzeten.

– De ha még egyszer előfordul, ha bármi hasonló előfordul... – veszem ki a kezemet a táskámból. – Akkor megyünk a rendőrségre.

– Megegyeztünk – csókolja meg Will a homlokomat. – Megoldjuk, mielőtt túl messzire mehetne a dolog.

– Megígéred? – kérdezem, miközben azt kívánom, hogy bárcsak elég lenne, ha Will csettintene egyet, és minden jobbra fordulna.

– Megígérem – feleli, miközben nézem, ahogy felszökken a lépcsőn, bemegy a házba, s becsukódik mögötte az ajtó. Végighúzom a kezemet a betűkön, aztán beletörlöm a nadrágomba a tenyeremet, mielőtt beszállok a hideg kocsiába. Beindítom a motort és bekapcsolom a leolvasztást. Figyelem, ahogy az üzenet utolsó nyoma is eltűnik, bár úgymint egész nap velem marad majd.

Telnek a percek a műszerfal óráján: kettő, majd három. A bejárat ajtóra meredve várom, hogy újra kinyíljon, és ezúttal Otto jelenjen meg, kifürkészhetetlen arccal idecsoszogjon az autóhoz, miközben nem látszik rajta, mi jár a fejében. Mert mostanában csak ilyen arcot vág.

Azt mondják, a szülőknek tudniuk kellene az ilyesmit – hogy mit gondolnak a gyerekeik –, mi viszont nem tudjuk. Vagyis nem mindig. Az ember sohasem tudhatja, mit gondol a másik.

Mégis, amikor a gyerekek rossz döntést hoznak, a szülők az elsők, akiket hibáztatni kell.

Hogyhogy nem tudták? – kérdezik gyakran a kritikusok. *Hogyhogy nem vették észre a figyelmeztető jeleket?*

Miért nem figyeltek oda arra, hogy mit csinál a gyerekük? – hangzik az egyik kedvencem, amiben ott a feltételezés, hogy nem figyeltünk.

Pedig én figyeltem.

Azelőtt Otto csendes volt és magába forduló. Szeretett rajzolni, többnyire képregényeket; odavolt az animékért, azokért a divatos karakterekért a borzas hajukkal meg az életszerűtlenül nagy szemükkel. Nevet is adott nekik – a képeknek a rajztömbjében –, és arról álmodott, hogy egyszer majd megalkotja a saját grafikus regényét Asa és Ken kalandjai alapján.

Azelőtt Ottónak csak egy pár barátja volt – pontosan kettő –, de ők úgy köszöntek, hogy „jó napot kívánok”, és amikor vacsorázni jöttek, akkor odavitték a tányérjukat a mosogatóhoz. Levették a cipőjüket az ajtóban. Otto barátai rendesek voltak. Udvariasak.

Ottónak jól ment az iskola. Nem volt kitűnő tanuló, de ő, Will és én beértük a *közepessel* is. Négyeseket, ötösöket hozott. Megírta a leckét, és időben leadta. Sohasem aludt órán. A tanárok kedvelték, és mindössze egy panaszuk volt: szerették volna, ha Otto aktívabban vesz részt.

Nem kerülték el a jelek a figyelmemet, mert nem is voltak.

Most a házra meredve várom, hogy Otto kijöjjön. Négy perc után feladja a szemem, hogy a bejárati ajtót fixírozza, és ekkor észreveszek valamit a kocs ablakán túl. Mr. Nilsson tolja az utcán Mrs. Nilssont a kerekesszékekben. Meredek a lejtő, így óriási erőfeszítést igényel belekapaszkodni a kerekesszék csúszós gumimarkolatába. Mr. Nilsson lassan lépked, inkább a sarkára helyezve a súlyt, mintha az lenne a fék, amit folyamatosan behúz.

Még reggel hét óra húsz perc sincs, de ők már mindketten teljes díszben vannak. A bácsi szövetnadrágban és pulóverben. A néni pedig valamiféle kötött kosztümben, aminek minden darabja világos rózsaszín – neki a haja is be van göndörítve, még hozzá szoros csigákba, és lakkal rögzítve. Elképzelem, ahogy Mr. Nilsson aprólékosan feltekert minden egyes tincset a csavaróra, és hajtűvel rögzítette. Mrs. Nilssonnak mintha Poppy lenne a keresztnéve. A férjének pedig Charles. Vagy George.

Mr. Nilsson éppen a házunk előtt tesz egy éles kanyart, hogy átmenjenek az út másik oldalára. Közben végig a kocsim hátulján tartja a szemét, ami felhőkben ontja a kipufogógázt.

Hirtelen beugrik az éjszakai sziréna hangja, az elhaló vijjogása, ahogy elhaladt előttünk, és eltűnt valahol az utcában.

Tompa fájdalom telepszik a gyomromra, de nem tudom, miért.

SADIE

A KOMPKIKÖTŐBŐL RÖVID AUTÓÚT VEZET A KLINIKÁRA, mindössze néhány háztömbnyi. Öt percbe sem telik, hogy miután kiteszem Ottót, leparkoljak a szerény, alacsony, kék épület előtt, ami egykor lakóház volt.

Elölről még mindig lakóházra hasonlít, hátul viszont tágasabb, mint bármelyik lakóház valaha: egybeépítették egy kedvező árú, önállóságot biztosító idősothonnal a szépkorú lakosok számára, hogy könnyen hozzáférjenek az egészségügyi szolgáltatásokhoz. Valaki réges-rég odaadományozta a házát, hogy klinika legyen, ami évekkel később az idősek otthonával bővült.

Maine állam nagyjából négyezer szigetet foglal magába. Erről nem tudtam az érkezésünk előtt. Vidéken óriási az orvoshiány, mint például itt is. A korosabb orvosok közül sokan vonulnak nyugdíjba, s ez olyan üresedéseket teremt, amiket nehéznek bizonyul betölteni.

A szigeti lét szó szerinti elszigeteltsége nem való mindenkinek, a jelenlévőket is beleértve. Van valami nyugtalanító abban, hogy az esti utolsó komp után tulajdonképpen nincs kiút. Sőt, a sziget még nappal is fullasztóan kicsi a hatalmas fenyőfáival meg a sziklás partjaival. Ha beköszönt a tél – ami hamarosan bekövetkezik –, a rossz

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

idő el fogja zárni a sziget nagy részét, és befagyhat körülöttünk az öböl, így itt ragadhatunk.

Will-lel ingyen kaptuk a házunkat. Én adóvisszatérítést kapok, amiért a klinikán dolgozom. Nemet mondtam az elképzelésre, Will viszont igent, bár nem a pénzre volt szükségünk. Sürgősségi ellátásból jövök. Nincs megfelelő papírom ahhoz, hogy háziorvos legyek, bár kaptam egy átmeneti engedélyt, ameddig a hivatalos ügyintézés tart Maine-ben.

A kék épület belseje már nem hasonlít lakóházza. Falakat emeltek és bontottak, hogy legyen egy recepciós pult, több vizsgálószoza és egy váró. Van egy szaga az épületnek, olyan erőteljes és nyirkos. Még azután is érezni szoktam, hogy elmegyek. Will is érzi. Nem sokat segít, hogy Emma, a recepciós dohányzik, naponta nagyjából egy dobozzal szív. Noha kint dohányzik, ugyanarra a fogásra akasztja a kabátját, mint én. A szag kabátról kabátra terjed.

Will néha kíváncsian méreget este, amikor hazaérek. *Te cigiztél?* – kérdezi. A nikotin és a dohányszag úgy követ hazáig, hogy akár cigizhettem volna.

Persze hogy nem – válaszolom mindig. *Tudod, hogy sohasem dohányzom.* Aztán megemlítem Emmát.

Hagyd kint a kabátodat, majd én kimosom – javasolja Will számtalanszor. Kint hagyom, ő pedig kimossa, de ez semmin sem változtat, mert másnap az egész lejátszódik újra.

Ma arra toppanok be a klinikára, hogy Joyce, a főnővér és Emma rám vár.

– Késtél – közli Joyce, pedig ha késtem, akkor is csak egy percet. Joyce hatvanöt éves lehet, közel a nyugdíjhoz, és egy kicsit zsémbes. Sokkal régebb óta van itt, mint Emma vagy én, így ő legvénebb róka a klinikán, legalábbis úgy gondolja.